

EEN DIE ER BUITEN VALT

Toen schoot het door met korte, heftige rukken. Het hoofd van den zwemmer was nu een kleine, donkere vlek tusschen het wielende, dunne schuim en het driftig bewogen water. Met zulk een kracht trok hij door het water dat schouders en een stuk van den rug soms zichtbaar werden. Vorderde Jacob Meerendonk? Tergend langzaam vorderde hij. Men zag hem zich keer op keer op zijn zij wentelen; één, twee malen leek het alsof hij het stuk opgaf en terug zou keeren. Dan had het kolkende water hem uit zijnen koers geslagen. Nooit lang. Het touw, dat even slap had gehangen, stond al weer gespannen. Hij was nu midden in de maling. Rondom hem ziedde het water met heimelijke, onverhoedsche kracht. Het greep den zwemmer aan, heftig en aaiend. Maar het scheen geen vat op dat satansjong te krijgen. Van den golvenden wand scheidden hem nog maar weinige meters. Het waren er misschien vier, vijf. Het leek alsof het er vier, vijf zouden blijven. Kees Roelse voelde het touw niet verder glippen. Er zat geen voortgang meer in. Men zag den zwemmer vechten tegen het water, maar hij bleef op eene plek. Als hij daar moest opgeven, deze Jacob Meerendonk, dan had hij het spel verloren. Hij dook, maar kwam een meter verder van het doel weer boven. Hij legde zich op zijn zij; het touw stond niet meer strak. Dan opééns, een, twee, drie slagen — Jacob Meerendonk had den wand beet. Het water zelf, een onverhoedsche strooming daarin, dreef hem er heen. Nu zat hij er ook al bovenop, hief zijnen arm ten teeken dat het doel was bereikt. Kees Roelse maakte eenen kabel vast aan het dunne touw en die daar temidden van de kolken begon het touw in te halen.

De heer van de assurantie had een zucht van verlichting.

— Dat is knap werk, zei hij opgewekt. De oude Meerendonk ging op huis aan zonder een woord. Eene week lang heeft hij niet gesproken tegen zijnen zoon.

Ja, zoo was de oude Meerendonk, die nu op het Huis verblijft, in zijne jonge jaren. Die kende het water, die kende de winden.

Dirk Amourens is er zoeen, die er buiten valt. De gemeenschap van het dorp staat niet vijandig tegenover hem. Gelijk zij als het er op aankomt staat tegenover die van andere dorpen, maar, weet ge, hij hoort er niet thuis. Hij heeft er zijnen arbeid. Eenen arbeid, waartoe hij gesteld is door de heeren van den Polder. Maar een van het dorp is hij niet en een van het dorp zal hij nooit worden. Daarvoor is hij ook in zichzelf een te eigenaardigen mensch. Want op de avonden dat de lampe niet brandt achter Amourens' vensters, dan kunt ge ervan verzekerd zijn dat hij naar stad is, naar Middelburg of op Vlissingen aan, meestentijds. Dan wordt het wel diep in den nacht voordat Dirk